

Sygn. akt I ACz 1156)16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Ewa Solecka

Sędziowie: SA Lucyna Świdarska-Pilis (spr.)

SO (del.) Lucyna Morys-Magiera

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2016 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.
przeciwko J. M.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

od zarządzenia przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Katowicach

z dnia 17 czerwca 2016 r.

sygn. akt II Nc 250/16

postanawia:

oddalić zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego orzeczeniu końcowemu.

SSO Lucyna Morys-Magiera SSA Ewa Solecka SSA Lucyna Świdarska-Pilis

Sygn. akt I ACz 1156)16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem przewodniczącego wezwano powoda, reprezentowanego przez radcę prawnego, do uiszczenia brakującej części opłaty od zażalenia na zarządzenie w przedmiocie zwrotu pozwu przez zapłatę kwoty 666 zł, w terminie tygodniowym, pod rygorem odrzucenia zażalenia.

W uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia wskazano, że w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, bowiem roszczenie, z którym wystąpił powód, nie wynika z czynności bankowej w rozumieniu art. 5 ust. 1 i ust. 2 Prawa bankowego. Wprawdzie źródłem jego powstania jest czynność bankowa dokonana przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem, jednakże żądanie objęte pozwem wywodzi się z umowy cesji wierzytelności, a nie z czynności bankowej. Nadto, czynność cesji stanowi czynność bankową dla banku, zaś dla innego podmiotu już nie. W konsekwencji przyjęto, że należna opłata stosunkowa winna

zostać ustalona w oparciu o art. 13 ust. 1 u.k.s.c. (Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm., dalej: u.k.s.c.) Powód uiścił nieprawidłową opłatę od zażalenia, a zatem wezwany został do jej uzupełnienia.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł powód, zarzucając naruszenie art. 13 ust.1a w związku z art. 19 ust. 3 pkt 2 cyt. ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

W oparciu o tę podstawę skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a tym samym skutku odnieść nie może.

Zważyć trzeba, że zgodnie z obowiązującą w dacie wszczęcia niniejszego postępowania treścią art. 13 ust. 1a u.k.s.c., w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1 000 zł. Przepis ten wprowadzony został ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1854).

Z kolei art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe określa jakie czynności należy traktować jako czynności bankowe.

W niniejszej sprawie powód domaga się zasądzenia od pozwanego kwoty 86 543 zł. Roszczenie to ma charakter majątkowy, a jego źródłem jest czynność bankowa w postaci udzielenia pozwanemu kredytu przez (...) SA we W..

W świetle powyższego trafnie uznał przewodnicząc, że wysokości opłaty sądowej od pozwu, a w konsekwencji i opłaty od zażalenia w niniejszej sprawie nie normuje art. 13 ust. 1a u.k.s.c., lecz art. 13 ust. 1 u.k.s.c., zgodnie z którym opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Wbrew wywodom zażalenia, zarówno umowa cesji wierzytelności jak i umowa kredytu, będąca źródłem powstania wierzytelności nie jest czynnością bankową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe w odniesieniu do funduszu sekurytyzacyjnego, który bankiem nie jest. Wobec takiego podmiotu nie może więc mieć zastosowania regulacja wprowadzona art. 13 ust. 1a u.k.s.c. Treść art. 5 ust. 2 Prawa bankowego wyraźnie wskazuje, że czynności te muszą być wykonywane przez banki („o ile są one wykonywane przez banki”). Cesja i umowa kredytu stanowi czynność bankową tylko dla banku, nie zaś dla innego podmiotu. Ze strony powoda (funduszu sekurytyzacyjnego) umowa sprzedaży wierzytelności (cesji), na podstawie której stał się on wierzycielem, nie jest zatem czynnością bankową. Tym samym nie ma wobec niego zastosowania regulacja zawarta w art. 13 ust. 1a u.k.s.c., który stanowi *lex specialis* w stosunku do ogólnego unormowania zawartego w art. 13 ust. 1 tejże ustawy i nie może być wykładany rozszerzająco. Wynika stąd, że uprzywilejowanie zawarte w tym przepisie nie może rozciągać się na inne podmioty, nie wykonujące czynności bankowych, o jakich mowa w art. 5 ust. 1 lub ust. 2 Prawa bankowego.

W tej sytuacji, ustalając wysokość opłaty od zażalenia na zarządzenie w przedmiocie zwrotu pozwu, trafnie przewodniczący zastosował art. 13 ust. 1 u.k.s.c. w związku z art. 19 ust. 3 pkt. 2 u.k.s.c. Skoro zaś powód uiścił z tego tytułu jedynie 200 zł, zasadnie wezwany został do uzupełnienia opłaty kwotą 666 zł.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny, z mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc oraz na podstawie art. 108 § 1 kpc, orzekł jak w sentencji.

SSo Lucyna Morys-Magiera SSA Ewa Solecka SSA Lucyna Świdarska-Pilis